

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **JUS Levice, s.r.o.**, IČ 34113487
sídlem Kpt. Nálepku 78, 934 04 Levice, Slovensko
zastoupená advokátkou Mgr. Renatou Brůhovou
sídlem nám. Míru 152, 339 01 Klatovy

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2019, č. j. 5307/1.30/18-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2019, č. j. 5307/ 1.30/18-6, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni ze dne 8. 1. 2019, č. j. 5162/6.30/18-17. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že zaměstnala minimálně v období od 3. 1. 2017 do 11. 4. 2017 fyzickou osobu G. T., st. přísl. Slovenská republika, který obsluhoval laser a dělal výpalky z plechu na pracovišti TOMSTEEL s.r.o., v areálu Plazma v Oseku u Rokycan, za účelem výkonu jeho práce pro právnickou osobu TOMSTEEL s. r. o, která panu T. přidělovala práci a dohlížela na její provedení. Žalobkyně zprostředkovávala zaměstnání způsobem uvedeným v § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti bez povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání, čímž porušila ustanovení § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti, za což jí byla podle § 35 písm. b) přestupkového zákona a § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 70 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť spočívalo v nesprávném právním posouzení věci, jakož i nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. V důsledku toho žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že se žalobkyně dopustila přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti tím, že zprostředkovala zaměstnání bez povolení. Takového jednání se však žalobkyně nedopustila a spáchání tohoto přestupku nebylo žalobkyni v rámci řízení o přestupku prokázáno.
3. Pakliže z provedeného dokazování vyplynulo, že pracovní smlouva s panem T. byla uzavřena již 1. 1. 2012, ale údajný výkon práce pro společnost TOMSTEEL s.r.o. probíhal až v období 3. 1. 2017 – 11. 4. 2017, vyvrací tato prodleva pěti let od nástupu do práce podezření, že by účelem přijetí pana T. do pracovního poměru byla práce pro uživatele. Dotyčný zaměstnanec vykonával práci pro žalobkyni dle potřeby na různých místech, mj. i ve Slovenské republice, a nebylo prokázáno, že účelem jeho zaměstnání byl výkon práce pro uživatele.
4. Skutkové zjištění, za jakým účelem byl pan T. zaměstnán u žalobkyně, žalovaný i správní orgán prvního stupně neučinil. Z uvedeného vyplývá, že v daném případě nebylo prokázáno, že by vůbec šlo o zprostředkování zaměstnání, protože účelu výkonu práce se žalovaný vůbec nevěnoval. Dle názoru žalobkyně mělo být vedeno dokazování k pracovní historii pana T., a to zejména výpovědi dotyčného zaměstnance v řízení o přestupku.
5. Jednání žalobkyně v žádném případě nenaplnovalo zákonné znaky agenturního zaměstnávání. V jejím případě se jednalo o poskytnutí služby na základě smlouvy (ať již nazývané smlouvou příkazní či smlouvou o dílo). Žalobkyně v průběhu správního řízení opakovaně uváděla, že mezi ní a společností TOMSTEEL s.r.o. byly uzavřeny smlouvy, na základě kterých se žalobkyně zavázala pro společnost TOMSTEEL s.r.o. provést kovoobráběčské, svářečské a zámečnické práce. To, jaký hmotný výsledek této činnosti se žalobkyně zavázala dodat, bylo vždy konkretizováno ústně, a v daném případě se reálně jednalo o montáž části stroje, nikoli rutinní výrobu výpalků z plechu. Pokud na stroji probíhala výroba, jednalo se o zkušební sérii. Nesprávné skutkové zjištění v tomto ohledu pak bylo výsledkem vadně provedeného dokazování.
6. Žalobkyně závazek plynoucí ze smluv plnila prostřednictvím svého odborně způsobilého zaměstnance, pana G. T.. Žalobkyně jako zaměstnavatel pana T. plnila své zákonné

povinnosti, vyplácela mu pravidelně mzdu a platila odvody a pojištění. Byla to žalobkyně, kdo panu T. přiděloval pracovní úkoly, které ten pak po dobu realizace zakázky plnil na pracovišti společnosti TOMSTEEL s.r.o. Žalobkyně svému zaměstnanci přidělovala práci na základě objednávek svého smluvního partnera, dávala mu pokyny k jejímu provedení, následně na základě předávacích protokolů jeho práci také kontrolovala. Veškeré činnosti pan T. činil jménem žalobkyně a na její odpovědnost, což bylo v řízení o přestupku žalobkyní mnohokrát akcentováno. Žalobkyně k prokázání svého tvrzení navrhovala ještě výslech statutárního orgánu společnosti TOMSTEEL s.r.o., jejímu návrhu však vyhověno nebylo. V řízení o přestupku nebylo procesně použitelnými důkazy nijak prokázáno, že by předmětná činnost byla prováděna jménem a na odpovědnost jiného subjektu. Žalobkyně poukázala rovněž na to, že společnost TOMSTEEL s.r.o. nebyla v souvislosti s působením zaměstnance žalobkyně uznána vinnou z žádného přestupku a řízení proti ní bylo zastaveno.

7. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014-28, podle kterého *„Základním rozlišovacím znakem mezi pronájem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.“*
8. Bylo pravdou, že s tvrzením žalobkyně plně nekorespondovalo údajné vyjádření zaměstnance žalobkyně pana T. učiněné při kontrole. Z procesního hlediska ale žalobkyně jako vadný postup vnímala to, že nebyl proveden výslech jmenovaného zaměstnance, případně dle jeho výsledku také výslechy dalších v úvahu přicházejících svědků. Až výslech pana T. by v případě jeho řádného provedení, tedy po řádném poučení, za účasti žalobkyně, s umožněním kladení otázek, mohl být považován za procesně použitelný důkaz. Vyjádření zachycené v kontrolním protokolu nemá z důkazního hlediska dostatečnou hodnotu, protože kontrolnímu protokolu, i když nebyly proti němu podány námitky, nesvědčí presumpce jeho správnosti. Při ústním jednání navíc žalobkyně vyjádřila nesouhlas s obsahem sdělení pana T., prvoinstanční správní orgán i žalovaný tak měl povinnost vzniklou pochybnost odstranit dalším dokazováním.
9. Žalobkyně tedy spatřovala závažnou vadu řízení v tom, že k uznání viny za přestupek postačil správnímu orgánu právě kontrolní protokol a další listinné důkazy a nebyly provedeny výslechy svědků, ač právě výlučně jejich prostřednictvím mělo a mohlo dojít k prokázání právně významných okolností. Jejich okruh prvostupňový správní orgán i žalovaný navíc nesprávně vymezil.
10. Z ničeho také nebylo zřejmé, jakou měl zaměstnanec žalobkyně znalost o situaci ve společnosti. Při určité kolizi jeho vyjádření s tvrzeními žalobkyně pak bylo třeba považovat za relevantní tvrzení žalobkyně samotné, zejména pokud pan T. nebyl vyslechnut ve správním řízení k tomu, jakou má znalost o situaci, co bylo podkladem jeho vyjádření či zda se jednalo o jeho vlastní nepodloženou úvahu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 Ads 25/2018-28).
11. Pro závěr, že se mezi společností TOMSTEEL s.r.o. a panem T. jednalo o závislou práci, bylo nutné, aby byly naplněny všechny zákonné znaky a aby tyto znaky byly v řízení prokázány. Kromě osobního výkonu práce (který žalobkyně nikterak nerozpороvala) nebyl žádný výše uvedený zákonný znak závislé práce v řízení řádně prokázán, v řízení

tedy nebylo bez pochyb prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný tak měl povinnost provést další důkazy nebo rozhodnout v pochybnostech ve prospěch žalobkyně, prvoinstanční rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

12. Žalovaný se dále dle názoru žalobkyně měl zabývat také tím, zda vůbec česká právní úprava agenturního zaměstnání je aplikovatelná u vztahu mezi TOMSTEEL s.r.o. a žalobkyní, která je právnickou osobou zřízenou podle práva Slovenské republiky. Žalovaný se existencí cizího prvku vůbec nezabýval. Přitom jak vztah mezi společnostmi, tak i pracovní právní vztah pana T. k žalobkyni byly podřízeny režimu práva Slovenské republiky.
13. V této souvislosti žalobkyně poukázala na fakt, že povolení ke zprostředkování zaměstnání ani jako cizozemská právnická osoba získat nemohla, protože takové povolení se vydává pouze osobám zapsaným v obchodním rejstříku vedeném v České republice. K jeho získání by žalobkyně musela zřídit v ČR odštěpný závod. Tato okolnost je promítnuta v právní úpravě obsažené v § 14 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně, která realizovala zakázku na území České republiky pouze dočasně a nahodile, což dokládá i krátké období zjištěné přítomnosti pana T. (a to pouze tohoto jednoho zaměstnance, nikoli celé skupiny) u TOMSTEEL s.r.o. uvedené ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí, neměla vůbec povinnost odštěpný závod zřizovat, a o povolení ke zprostředkování by ani žádat nemohla a toto tedy ani nemohla získat, a to ani v případě, že by působila jako agentura práce. Dočasnost a ojedinělost či naopak trvalost a soustavnost tedy měla být žalovaným v řízení o přestupku prokazována.
14. Žalobkyně jako subjekt usazený ve členském státě Evropské unie, je oprávněna na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb. Toto její právo nemůže být omezeno požadavkem na zřízení odštěpného závodu a získání povolení ke zprostředkování zaměstnání. Pokud žalovaný vycházel z předpokladu, že žalobkyně měla povinnost mít příslušné povolení, bylo toto v rozporu s § 14 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, který zohledňuje uplatňování principu volného pohybu služeb, a tento postup žalovaného byl i v rozporu s primárním právem EU, konkrétně s čl. 56 (bývalý článek 49) a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie.
15. Pokud žalobkyně povolení získat ani nemohla, neměla by být sankcionována správním trestem, protože není způsobilým subjektem a není ani dáno její zavinění ani z nevědomé nedbalosti. Pronájem pracovní síly není účelem existence žalobkyně, která vykonává podnikatelskou činnost v oblasti strojírenství; žalobkyně nefunguje jako agentura práce.
16. Nad rámec této argumentace žalobkyně poukázala i na skutečnost, že z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, Webb, C-307/09, Vicoplus) vyplývá, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Podle judikatury Soudního dvora činnost spočívající ve zprostředkování zaměstnání pracovníkům představuje službu ve smyslu čl. 56 a násl. SFEU. Sekundární právo nemůže rozsah zásady volného pohybu služeb zakotvené v primárním právu omezit (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. 10. 1978, Viola, 26/78, Recueil, s. 01771).
17. Žalovaný se tak měl zabývat tímto aspektem a posoudit prvoinstanční rozhodnutí i v tom směru, zda se nejedná o naplňování principu volného pohybu služeb, které by vylučovalo povinnost mít povolení ke zprostředkování. To by vyžadovalo doplnění dokazování k tomu, nakolik šlo o činnost nahodilou a dočasnou, a to kupříkladu právě žalobkyní

navrženým výsledkem jednatele.

18. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám uvedl, že datum uzavření pracovní smlouvy mezi žalobkyní a panem T. a jeho pracovní historie jsou v souvislosti s projednávaným přestupkem irelevantní. Ze skutkového zjištění však vyplývalo, že v období 3. 1. 2017 – 11. 4. 2017 bylo s panem T. nakládáno jako s agenturním zaměstnancem, resp. výkon práce pana T. u společnosti TOMSTEEL s.r.o. v daném období vykazoval všechny znaky zprostředkování – že danému zaměstnanci kontroluje a přiděluje práci uživatel, tedy společnost TOMSTEEL s.r.o., resp. konkrétně pan K., přičemž pan T. nosil oblečení přidělené společností TOMSTEEL s.r.o., a to dokonce s tímto názvem. Materiál pro výkon práce rovněž poskytla společnost TOMSTEEL s.r.o. Žalovaný nesouhlasil, že se jednalo pouze o montáž stroje, neboť dle faktury bylo placeno za zámečnické a pomocné práce. Skutečnost, že společnost TOMSTEEL s.r.o. nebyla v souvislosti s působením zaměstnance žalobkyně uznána vinnou z žádného přestupku, byla vzhledem k meritu věci zcela irelevantní. Pokud žalobkyně uvedla, že panu T. vyplácela mzdu a platila za něj sociální pojištění, pak takové tvrzení nijak nevybočovalo z povinností, které by agentura práce měla.
20. Žalovaný dále konstatoval, že v rámci přestupkového řízení nebyl důvod vyslýchat pana T., který byl dostatečně vytěžen již při kontrole, a o pravdivosti jeho výpovědi nebylo pochyb. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně měl skutkové zjištění prokázáno bez důvodných pochybností, nebylo potřeba provádět výslech pana T. či jiných svědků, obzvláště když žalobkyně za celou dobu řízení takovýto důkaz nenavrhla a výpověď pana T. v otázkách týkajících se přidělování a kontroly práce nikterak nezpochybňovala. Žalovaný měl dále za to, že k popsání skutkového stavu na místě nemusel žádný zaměstnanec znát vztah mezi žalobkyní a společností TOMSTEEL s.r.o. Navíc je velmi nepravděpodobné, že by běžní pracovníci o různých smlouvách, dohodách (písemných či ústních) či vztazích mezi těmito subjekty věděli. Žalovaný tedy měl za to, že důkazní prostředky byly vyčerpány tak, aby byl prokázán skutkový stav bez pochybností, a další dokazování by bylo nadbytečné a současně v rozporu se zásadou hospodárnosti.
21. Stran naplnění znaků závislé práce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že je právnickou osobou zřízenou podle práva Slovenské republiky, konstatoval, že ačkoliv je žalobkyně příslušníkem jiného státu, na území ČR musí přesto dodržovat právní řád ČR. Je pravdou, že žalobkyně uzavřela se společností TOMSTEEL s.r.o. Rámcovou smlouvu o dílo. Přesně ale komplexnost služeb, a i některá ustanovení v předmětné smlouvě či fakturaci, vyvracejí to, že činnost žalobkyně je prováděním celého díla, a to tím, že by žalobkyně poskytla celistvou službu. Jak bylo z provedených důkazů patrné, žalobkyně neřídila pana T. během výkonu práce, materiál byl v majetku TOMSTEEL s.r.o., stejně tak OOPP a stroje potřebné pro práci, které užíval pan T.
22. Bez pochybností bylo prokázáno, že pan T. byl kontrolován pracovníky společnosti TOMSTEEL s.r.o., vykonával práci pro společnost TOMSTEEL s.r.o. (která měla fakticky pronajatou pracovní sílu pana T.), podle jejích pokynů a na náklady a nebezpečí

společnosti TOMSTEEL s.r.o., v pracovní době a na pracovišti TOMSTEEL s.r.o. Nelze tedy přistoupit na argumentaci žalobkyně, že vykonávala (celistvě) služby, když do zhotoveného výrobku dodala pouze práci pana T. Odkaz na čl. 56 a 57 SFEU byl tak irelevantní.

IV.

Vyjádření účastníků při ústním jednání

23. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

24. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

25. Žaloba není důvodná.
26. Předmětem sporu mezi účastníky je otázka, zda byl v projednávané věci dostatečně zjištěn a řádně vyhodnocen skutkový stav. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že správní orgány pochybily, když svá skutková zjištění opřely zejména o záznam o průběhu kontroly. Tato žalobní námitka není důvodná. K otázce použitelnosti záznamů o kontrole se již v minulosti opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015-64 (rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz) uvedl, že „i přes nezpochybnitelné závěry přijaté judikaturou Nejvyššího správního soudu o tom, že úřední záznamy o podaném vysvětlení ve smyslu § 137 odst. 4 s. ř. nelze použít jako důkaz (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS), je namístě na uvedené listiny pořízené v rámci provedené kontroly u žalobce pohlížet jako na listiny, které mohou být řádným podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a to zvláště tehdy, jestliže osoby, u nichž je kontrola prováděna, resp., u nichž jsou zjišťovány skutečnosti rozhodné pro další postup správního orgánu, svými podpisy stvrdí obsahovou správnost listin. Nejedná se tedy bez dalšího o skutečnosti pouze zapsané správním orgánem bez možnosti těch, jichž se skutečnosti v listinách obsažené týkají, obsah listin ovlivnit (srov. např. závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014 - 54).“ Stejně jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem i v nyní projednávané věci zaměstnanec žalobkyně přítomný v místě kontroly, pan T., protokol podepsal, čímž potvrdil jeho správnost. Správní orgány proto nepochybily, když z dané listiny vycházely ve svých skutkových zjištěních. Ve shodě s žalovaným má soud naopak za to, že se jedná o klíčový důkaz pro posouzení věci, neboť bezprostředně zachycuje skutkový stav na pracovišti v okamžiku kontroly. Otázky, které byly zaměstnanci žalobkyně v rámci kontroly položeny, byly řádně formulovány, týkaly se okolností důležitých pro posouzení skutečné povahy jeho činnosti. Provádění výsledku zaměstnance v rámci správního řízení, jak požaduje žalobkyně v žalobě, je proto zcela nadbytečné a správní orgány nemohly pochybit, když k danému výsledku nepřistoupily.
27. Pokud se jedná o hodnocení obsahu protokolu o kontrole a dalších provedených důkazů,

pak i v tomto směru se soud shoduje se závěry správních orgánů. Je nezbytné předeslat, že při posouzení charakteru vykonávané činnosti je třeba vycházet z její faktické povahy. Rozhodující tudíž není její textové, smluvní vymezení. Žalobkyně jak v průběhu správního řízení, tak v podané žalobě, argumentovala tím, že její zaměstnanec ve společnosti TOMSTEEL s. r. o. prováděl komplexní montáž stroje, tj. zhotovoval dílo. Aby mohlo být hovořeno o díle zhotoveném zaměstnancem žalobkyně, musel by jím být vyroben výrobek – samozřejmě tím, že vykoná dílčí obráběcí, zámečnické a obdobné práce – od počátku výrobního procesu až do jeho konce (byť paralelně vedle kmenových zaměstnanců společnosti TOMSTEEL s. r. o.), samostatně a tak, aby mohla být bezpečně určena odpovědnost za výsledek díla a za jeho vady, stíhající žalobkyni. Z výsledků důkazního řízení však nic takového nevyplývalo. Protokol o kontrole prokazuje, že zaměstnanec žalobkyně, pan T., zhotovoval výpalky společně se zaměstnanci společnosti TOMSTEEL (panem K. a K.), pracovní dobu mu rozvrhl zaměstnanec společnosti TOMSTEEL, pracovní vybavení mu bylo rovněž poskytnuto danou společností. Ze všech těchto okolností je jednoznačně patrné, že činnost zaměstnance žalobkyně samostatné zhotovení díla nemohla představovat, nýbrž šlo o „pronájem pracovní síly“. Žalobkyně v rámci správního řízení na podporu tvrzení o komplexní povaze činnosti svého zaměstnance předložila smlouvy o dílo, předávací protokoly a faktury. Žalovaný zcela správně uvedl, že tyto listiny jsou zcela vágní, obsahují pojmy jako „zámečnické práce“ či „pomocné práce“, nijak nekonkretizují to, v čem konkrétně mělo dílo spočívat. Pokud vskutku žalobkyně prováděla u společnosti TOMSTEEL montáž části laseru, jak je tvrzeno v žalobě, měla toto své tvrzení podložit jasnými důkazy, které by jednak její tvrzení prokazovaly (projektová dokumentace, fotografie, apod.), a zároveň by srozumitelně vyvrátily skutečnosti, které uvedl zaměstnanec žalobkyně v průběhu kontroly. K ničemu takovému však ze strany žalobkyně nedošlo, z předložených listin nic bližšího o povaze vztahu mezi žalobkyní a společností TOMSTEEL s. r. o. dovodit nelze, při absenci dalších důkazů je nadbytečným i výsledek jednatele žalobkyně. Účastnický výsledek představuje důkazní prostředek podpůrného charakteru, který nemůže při absenci jakýkoliv dalších důkazních návrhů převážet nad okolnostmi zjištěnými na místě samém, které mají odraz v protokolu o kontrole. Lze proto shrnout, že správní orgány při zjištění a vyhodnocení skutkového stavu postupovaly v souladu se zákonem a jejich závěrům obsaženým jak v napadeném, tak prvoinstančním rozhodnutí soud nemá co vytknout a v plném rozsahu na ně odkazuje.

28. Soud neshledal důvodnou ani druhou žalobní námitku opírající se o tvrzení, že napadené rozhodnutí je v rozporu se Směrnicí EU č. 2014/64/EU, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně uvedl, že na případ žalobkyně se shora citovaná směrnice nevztahuje, neboť se nejedná o přeshraniční poskytování služeb žalobkyní ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) Směrnice, nýbrž jde o „pronájem pracovní síly“. S tímto závěrem se soud ztotožnil, viz shora. Za této situace tak porušení směrnice z podstaty věci nepřipadá v úvahu, neboť v nyní projednávané věci nebyla vůbec aplikována.
29. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly,

rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 1. září 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu